

underser sig ved at indlade sig i et langt intimere Berøring med den samme Kvinde. Det kan gælde om mange Mænd. Og hvis man saa vil sige, at det ikke just er paa egne Vegne, man føler sig „sittlich entrüstet“, men paa sine Damers Vegne, sin Kones og sine Døttres Vegne, saa vil jeg sige dertil, at ogsaa fra det Synspunkt er denne Følelse, naar vi se hen til, hvorledes det virkelige Liv er her i Landet, ofte temmelig affekteret. For det første maa vi jo huske paa, at ganske vist er det ifølge det gældende Regulativ saaledes, at disse offentlige Fruentimmer kun maa findes i Teatret paa de Pladser, som Politiet tillader; men altsaa de findes der, man kan maaske være sikker paa ikke at træffe dem i første Parket, men i Galleriet maa de, som ikke have Raad til at betale bedre Pladser, finde sig i denne Risiko. Dernæst maa man huske paa, at trods de strenge Bestemmelser i Regulativets § 12, have Skøgerne Lov til at køre med Sporvogn, i alt Fald en stor Del af Dagen, og de have Lov til at komme i Kirke, det er intetsteds forbudt. Under disse Forhold kan enhver af os altsaa under det bestaaende System risikere at komme til at sidde ved Siden af en saadan Skøge. Og saa husk ogsaa paa Selskabslivet — ja, der træffer man jo vanskeligt paa disse Skøger, men der gør den samme Uretfærdighed og Ubillighed i Betragtningen af Mænd og Kvinder sig gældende, som jeg nævnte før — thi hvor mange Mænd modtages ikke i det bedste Selskab, skønt de over for Moralloven ikke ere bedre end disse samme Kvinder. Derfor siger jeg, at ogsaa fra Fruernes Side og fra de unge Pigers Side, paa hvis Vegne mangen Mand taler, naar han taler om det forargelige i Skøgernes Ret til at færdes, hvor de ville, er der megen Affektation i deres dydige Forargelse over disse Kvinder.

Naar saa den højtærede Minister henviser til det forfærdelige i, at Skøgerne efter vort Forslag endog kunne bo, hvor de ville, vil jeg dertil sige, at det har jo Mændene nu Lov til, særlig ogsaa Alfonsoerne. Hvor mange Mænd føre ikke et Liv med Kalas, som den ærede Minister talte om? Jo, Mændene kunne være lige saa forargelige og generende for de omboende som disse Kvinder, og dog have de Lov til, naar de ellers kunne finde en Husvært, som vil leje dem et Værelse, at bo, hvor de ville. Imidlertid have vi jo set, at helt hjælpeløs staar man dog ikke i saa Henseende. Det forefaldt ifølge Aviserne for kort Tid siden, at der var en

Partikulier — saaledes kaldte man ham — her i Byen, som havde boet en Maanedes Tid eller to i en Lejlighed og hver Nat ført et saadant vildt Liv med Fruentimmer, og det førte til, at de andre Beboere henvendte sig — gennem Værten, tror jeg det var — til Kongens Foged, og at Kongens Foged satte denne Mand ud. Er det et Middel, vi ifølge den bestaaende Lovgivning have over for Mænd, kunne vi ogsaa ifølge den ny Lovgivning have det over for Kvinder, som føre et saadant „Leben“ til Gené for de omboende. — Grundene til, at jeg har kunnet slutte mig til Bestemmelsen i § 4 ere i det væsentlige to, for det første Ønsket om at afskaffe Politiets Bevillingsmyndighed, thi vil man ikke give den fri Tilladelse, vil man vist vanskelig kunne komme bort fra dette, at Politiet sanktionerer, hvor de maa bo, og saa har man de samme Aarsager til dets Demoralisation som nu. Ganske vist, der kunde i selve Loven træffes Bestemmelser svarende til det, Rigsadvokat Getz foreslaar i sit Lovforslag, nemlig at en Husvært dog ikke maa udleje Lejligheder til mere end een Kvinde, som ernærer sig ved Utugt. — Jeg skal indskyde, at naar den højtærede Minister talte om, at det ikke behøver at være Husværten, men at ogsaa logerende kunne leje ud til saadanne Kvinder, ved Ministeren dog nok, at det i alle de trykte københavnske Huslejekontrakter hedder, at Fremleje uden Værtens skriftlige Tilladelse er forbudt, saa det samler sig til Slut i Værtens Haand, om han vil eller ikke. Men som sagt, man kunde maaske træffe en saadan Bestemmelse, som Getz har foreslaaet, at der ikke maa være mere end een Skøge i hvert Hus, det vilde sikkert i høj Grad svække Vægten af den højtærede Ministers Betæneligheder paa dette Punkt. Men jeg er rigtignok bange for, at man derved kom til i nogen Grad at svække det andet Hovedformaal, som vi aabent tilsigte ved disse Bestemmelser, nemlig at værne disse Kvinder mod den forfærdelige Udbygning, hvorfor de nu ere Genstand. Det er, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) meget rigtig bemærkede, noget af det modbydeligste ved den bestaaende Tilstand, at vi se, at Mænd eller Kvinder ikke selv leve direkte af Utugt, men holde et Harem til behagelig Afbenyttelse for andre, saaledes at de betale Haremsdamerne en fast Løn og selv tage hele det derved fremkommende Nettoudbytte. Det fører naturligvis til, at de ægge de paagældende Kvinder til at drive deres Erhverv i et Omfang, som de